

Glasuri de înmormântare

Când auzi soneria de la ușa sunând la ora 3 dimineața, veștile nu sunt niciodată bune.

Pe Alex Rider îl trezi primul țârăit. Deschise ochii, însă o clipă rămase complet nemișcat în pat, întina pe spate, cu capul pe pernă. Auzi cum se deschide ușa unui dormitor și scârțâitul lemnului când cineva coborî la parter. Soneria răsună a doua oară și atunci se uită la ceasul luminos de lângă el. Ora 3.02. Desluși zornăitul lanțului de la ușa din față când cineva trase de el.

Coborî din pat și, desculț, merse la fereastra deschisă, pășind apăsat pe mochetă. Lumina lunii i se revărsa pe piept și pe umeri. Alex avea paisprezece ani și era deja bine clădit, cu un corp de atlet. Părul, tuns scurt cu excepția a două șuvițe dese ce-i atârnau pe frunte, era blond. Avea ochi căprui și serioși. Rămase tăcut un moment, ascuns pe jumătate în umbră, și privi afară. În fața casei era oprită o mașină de poliție. De la etajul al doilea al casei, băiatul vedea numărul negru de identificare de pe acoperișul autovehiculului și chipiurile celor doi bărbați din fața ușii. Lumina de pe verandă se aprinse și, în același timp, se deschise și ușa.

— Doamna Rider?

— Nu. Sunt menajera. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Aceasta este casa domnului Ian Rider?

— Da.

— Mă întreb dacă am putea intra...

Iar Alex înțelese. Înțelese după felul în care polițiștii stăteau acolo, stânjenți și posomorâți. Dar și după tonul pe care vorbeau. Glasuri de înmormântare... așa avea să le descrie mai târziu. Genul de voci pe care oamenii le folosesc atunci când vin să-ți spună că ți-a murit cineva apropiat.

Merse la ușă și o deschise. Îi auzea pe cei doi polițiști care vorbeau în hol, însă doar unele cuvinte ajungeau până la el.

— ...un accident de mașină... chemat ambulanța... terapie intensivă... ce-ar fi putut face cineva... ne pare foarte rău.

Abia după câteva ore, pe când stătea în bucătărie și urmărea cum lumina cenușie a dimineții se scurgea încetisor pe străzile din vestul Londrei, Alex reuși să înțeleagă ce se întâmplase. Unchiul lui – Ian Rider – murise. În timp ce venea spre casă, mașina îi fusese lovită de un camion la giratoriul de pe Old Street și decedase aproape instantaneu. Poliția spusese că nu purtase centură. Altminteri, poate că ar fi avut o șansă.

Băiatul se gândi la cel care îi fusese singura rudă de când se știa. Nu-și cunoscuse niciodată părinții. Murisese într-un accident, de data asta unul de avion, la câteva săptămâni după ce se născuse. Îl crescuse fratele tatălui său (niciodată „unchi“ – Ian Rider urâse mereu cuvântul) și-și petrecuse cea mai mare parte a celor paisprezece ani în aceeași casă terasată din Chelsea, Londra, între

King's Road și fluviu. Abia acum își dădea Alex seama cât de puține știa despre el.

Fusese bancher. Lumea spunea că Alex îi semăna de-atul de mult. Ian Rider era mereu plecat în călătorii. Un bărbat tăcut, retras, căruia îi plăceau vinul, muzica clasică și cărțile. Care nu părea să aibă vreo iubită... de fapt, nu avusese deloc prieteni. Mereu se menținuse în formă, nu fumase niciodată și avusese o garderobă costisitoare. Dar tot nu era suficient. Nu asta era imaginea completă a unei vieți. Era doar o schiță trasată din câteva tușe.

— Alex, ești bine?

O tânără intrase în cameră. Se apropia de treizeci de ani, avea păr roșcat dezordonat și chip rotund, băiețesc. Jack Starbright era americană. În urmă cu șapte ani, venise în Londra pentru studii, închiriasse o cameră în casă – în schimbul unor treburi casnice simple și a unor îndatoriri de babysitting – și rămăsese ca să se ocupe de gospodărie, devenind și una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Alex. Băiatul se întreba uneori de la ce venea prescurtarea Jack. De la Jackie? Jacqueline? Niciunul dintre nume nu i se potrivea și, deși o întrebase la un moment dat, ea nu-i spusese niciodată.

Alex încuviință din cap.

— Ce crezi că va urma? întrebă el.

— La ce te referi?

— La casă. La mine. La tine.

— Nu știu, răspunse tânăra și ridică din umeri. Bănuiesc că Ian și-o fi făcut vreun testament. O fi lăsat instrucțiuni.

— Poate ar trebui să căutăm în biroul lui.

— Da. Însă nu astăzi, Alex. Hai s-o luăm pas cu pas.

Biroul lui Ian era o cameră ce se întindea pe toată lungimea casei, la ultimul etaj. Era singura mereu încuiată – Alex nu intrase acolo decât de trei sau patru ori, niciodată singur. Când era mai mic, avusese fantezii că acolo ar fi putut exista ceva bizar: o mașină a timpului sau un OZN. Dar nu era decât un birou cu o masă de lucru, câteva fișete și polițe pline cu hârtii și cărți. Documente bancare – așa îi zisese Ian. Cu toate acestea, băiatul voia să meargă acum acolo. Pentru că nu i se îngăduise niciodată.

— Polițiștii ziceau că nu purta centură.

Alex se întoarse spre Jack, care încuviință din cap.

— Da. Așa au apua.

— Ție nu ți se pare ciudat? Știi cât de precaut era. Își pune mereu centura. Nici până la colț nu mă ducea fără să mă oblige s-o pun și eu.

Jack se gândi câteva clipe, după care înălță din umeri.

— Da, e cam ciudat, răspunse ea. Însă de bună seamă că așa a fost. De ce ar fi mințit poliția?

* * *

Ziua se scurase greu. Alex nu mersese la școală, chiar dacă, în secret, își dorise asta. Ar fi preferat să evadeze în viața normală – sunetul clopoțelului, mulțimea de chipuri familiare –, nu să stea acolo, prins în capcana casei. Însă trebuia să rămână acasă pentru vizitatorii care își făcuseră apariția de la primele ore ale dimineții.

Fuseseră cinci. Un avocat care nu știa nimic despre vreun testament, dar care părea să fi fost însărcinat cu organizarea înmormântării. Un director de pompe

funebre care fusese recomandat de avocat. Un vicar – înalt, în vârstă – care se arătase dezamăgit că Alex nu părea mai tulburat. O vecină de vizavi – cum de aflase că murise cineva? Și, în sfârșit, cineva de la bancă.

— Noi, toți cei de la Royal & General, suntem profund șocați, rosti el.

Era trecut de treizeci de ani și purta un costum de poliester și o cravată de la Marks & Spencer. Avea genul de chip pe care îl uiți chiar în timp ce-l privești; se prezentase drept Crawley de la Personal.

— Însă dacă putem face ceva...

— Ce va urma? întrebă Alex pentru a doua oară în ziua respectivă.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Se va ocupa banca de tot. Acesta este jobul meu. Lasă totul în seama mea, răspunse Crawley.

Ziua trecu. Seara, Alex se jucă vreo două ore la PlayStation și se simți vag vinovat când Jack îl surprinse asupra faptului. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Mai târziu, ea îl scoase la un Burger King. Băiatul se bucură să iasă din casă, însă abia dacă-și vorbiră. Alex presupunea că Jack va fi nevoită să revină în America. Cu siguranță nu putea să rămână pentru totdeauna în Londra. Deci cine urma să aibă grijă de el? Potrivit legii, era încă prea mic să se poată descurca singur. Tot viitorul lui părea atât de incert, încât prefera să nu vorbească despre el. Prefera să nu vorbească deloc.

Pentru înmormântare, băiatul se trezi îmbrăcat într-un sacou de culoarea cărbunelui, pregătit să plece într-o mașină neagră apărută de nicăieri, înconjurat de oameni pe care nu-i întâlnise niciodată. Ian Rider fu

îngropat în cimitirul Brompton de pe Fulham Road, chiar la umbra stadionului de fotbal Chelsea, iar Alex știa unde ar fi preferat să se afle în după-amiaza aceea de miercuri. Vreo treizeci de oameni își făcuseră apariția acolo, deși abia dacă-l recunosc pe vreunul. Un mormânt fusese săpat lângă alea ce străbătea cimitirul și, când începu ceremonia, un Rolla-Royce trase aproape, portiera din spate se deschise și coborî un bărbat. Alex îl urmări în timp ce se apropie și se opri. Deasupra, un avion care se pregătea să aterizeze pe Heathrow acoperi soarele pentru o clipă. Băiatul se înfioră. Ceva legat de această prezență nouă îi făcea pielea ca de găină.

Cu toate acestea, bărbatul avea un aspect obișnuit. Costum cenușiu, păr cenușiu, buze și ochi cenușii. Chipul îi era lipsit de expresie, iar ochii din spatele ochelarilor pătrați, cu rame gri albăstrui, erau complet goi. Poate că asta îl tulburase pe Alex. Indiferent cine era străinul, părea să aibă mai puțină viață în el decât oricare altul aflat în cimitir. Deasupra ori sub pământ.

Cineva îl bătu pe Alex pe umăr; când se răsuci, văzu că domnul Crawley se apleca spre el.

— Acela e domnul Blunt, președintele băncii, șopti managerul de la Personal.

Privirea băiatului trecu pe lângă Blunt și se opri la Rolla-Royce. Împreună cu președintele mai veniseră doi bărbați, unul dintre ei fiind șoferul. Aceștia purtau costume identice și ochelari de soare, deși nu era o zi deosebit de luminoasă. Amândoi urmăreau înmormântarea cu aceleași expresii sumbre. Alex se uită de la ei la Blunt, pe urmă la ceilalți participanți la înmormântare. Oare chiar îl cunoscuseră pe Ian Rider? Cum se face că

nu-l mai întâlnise pe niciunul până acum? Și de ce i se părea atât de greu de crezut că vreunul dintre ei lucra într-adevăr la bancă?

— ...un om bun, un patriot. Îi vom simți lipsa.

Vicarul își terminase cuvântarea. Lui Alex i se păru ciudată alegerea cuvintelor. Patriot? Asta însemna că-și iubea țara. Însă, din ce știa el, Ian Rider își petrecea foarte puțin timp în Anglia. Cu siguranță, nu fusese genul care să se împăuneze cu patriotismul său. Aruncă o privire în jur, sperând s-o zărească pe Jack, dar observă în schimb că Blunt se apropia de el, pășind cu grijă în jurul mormântului.

— Tu trebuie să fii Alex.

Președintele băncii era doar puțin mai înalt decât el. De aproape, pielea îi părea ciudat de ireală. Ai fi putut crede că era din plastic.

— Mă numesc Alan Blunt, continuă individul. Unchiul tău vorbea adesea despre tine.

— Ciudat! El nu v-a pomenit niciodată, replică Alex. Buzele cenușii tresăriră scurt.

— Îi vom simți lipsa. A fost un om bun.

— La ce era bun? întrebă Alex. Nu vorbea niciodată despre munca lui.

Dintr-odată, Crawley apăru lângă ei.

— Unchiul tău era managerul financiar din străinătate, Alex, zise el. El răspundea de sucursalele noastre străine. Trebuie să fi știut și tu asta.

— Știu că el călătorea foarte mult. Și mai știu și că era foarte grijuliu. Cu lucruri de tipul centurii de siguranță.

— Din păcate, n-a fost suficient de grijuliu.

Ochii lui Blunt, măriți de lentilele groase ale ochelarilor, îi străpunseră pe ai lui și, preț de o clipă, Alex se simți ținut în loc, ca o insectă sub microscop.

— Sper să ne mai întâlnim, adăugă președintele băncii, după care își ciocăni ușor un obraz cu un singur deget cenușiu. Da...

Pe urmă se răsuți și se întoarse la mașină.

Se întâmplă când Blunt suia în Rolls-Royce. Șoferul se aplecă pentru a-i deschide portiera și sacoul îi alunecă într-o parte, dezvăluind cămașa de dedesubt. Și nu doar cămașa. Bărbatul purta un toc de piele cu un pistol automat. Alex văzu asta chiar când insul, înțelegând neglijența, se îndreptă imediat de apate și-și trase sacoul peste piept. Și Blunt remarcase. Se întoarse apoi și se uită din nou la Alex. Ceva foarte apropiat de o emoție îi străbătu chipul. După care urcă în mașină, portiera se închise și el dispăru.

O armă la o înmormântare? De ce? De ce ar fi purtat bancherii arme?

Brusc, Jack se afla alături de el.

— Hai să plecăm de-aici. Cimitirele îmi dau o stare ciudată.

— Da. Și ce ciudați și-au făcut apariția..., mormăi Alex.

Se îndepărtară în liniște și merseră acasă. Mașina care îi dusesese la înmormântare îi aștepta, însă ei preferară să meargă pe joa. După cincisprezece minute, când dădeau colțul străzii, Alex observă o dubă de mutări parcată în fața casei. Pe lateralul ei scria cu litere mari STRYKER & SON.

— Ce caută...? începu el.

În aceeași clipă, duba țâșni de-acolo, cu roțile scârțâind pe asfalt.

Alex nu zise nimic cât timp Jack descuie ușa, însă în vreme ce tânăra merse în bucătărie să pună de ceai, el aruncă o privire rapidă prin casă. O scrisoare care mai devreme se aflase pe măsuta din hol zăcea acum pe mocheta. O ușă lăsată întredeschisă era acum închisă. Detalii mărunte, totuși lui nu-i scăpă nimic. În casă fusese cineva. Era aproape convins de asta.

Dar nu fu complet sigur înainte să urce la ultimul etaj. Ușa de la birou, care fusese mereu, mereu încuiată, era acum descuiată. Alex o deschise și intră. Încăperea era goală. Ian Rider nu mai era și același lucru se întâmplase și cu totul dinăuntru. Sertarele mesei de lucru, fișetele, polițele... orice i-ar fi putut spune ceva despre cel decedat dispăruse.

— Alex...!

Jack îl striga de joa.

Băiatul mai aruncă o ultimă privire de jur împrejurul camerei interzise, întrebându-se încă o dată cine fusese cu adevărat omul care lucrase cândva aici. După care închise ușa și se întoarse la parter.

